

ANYA NIEWIERRA

CAMINO

SENSACINGAS NR. 1 BESTSELERIS EUROPOJE

850 000+
SKAITYTOJŲ
NYDERLANDŲ
FENOMENAS

VIENAS KELIAS.
MIRTINAI PAVOJINGAS MELAS.

óbuolys.

ANYA NIEWIERRA

CAMINO

Romanas

Vertė
JOLITA NAVICKIENĖ

PROLOGAS

RUGPJŪČIO 6-OJI

CAMINO* KELYJE Į KOMPOSTELOS SANTJAGĄ, MIŠKE PRIE KONKO,
PRANCŪZIJOS AVERONO DEPARTAMENTE

Jis lėtai nusiėmė kuprinę, padėjo ją ant minkštų samanų prie tako ir atsiklaupė. Visą rytą lynojo, bet kaip tik tą akimirką debesys išsisklaidė ir pasirodė saulė. Jos spinduliai, užslinkę ant kuprinės, apšvietė ir baltą *Camino* kriauklelę. Atrodė tarsi aukštesnė jėga būtų norėjusi pabrėžti šią akimirką. Garsiau suskambo paukščių giesmės, o aplink pasklido žemiškas paparčių aromatas, visai kaip 1995-ųjų vasarą.

Jo atsegti marškiniai plevėsavo vėjyje. Juodi, susiraitę krūtinės plaukai šlapi nuo prakaito blizgėjo ryškioje šviesoje. Mano minčių srautas sulėtėjo ir ėmiau pastebėti dalykus, į kuriuos paprastai niekada neatkreipčiau dėmesio, pavyzdžiui, jo žygio drabužių spalvą. Pilkšvas atspalvis buvo panašus į už dviejų metrų stovinčio aptrupėjusio akmeninio kryžiaus.

Jis išsitraukė iš dėklo medžioklinį peilį ir blizgančius ašmenis pridėjo sau prie gerklės. Tada užmerkė akis ir kažką sušnabzdėjo. Stovėjau ten šalia, bet

* *Camino* (*Camino de Santiago*) – Šv. Jokūbo kelias. Katalikų piligriminis kelias į Kompostelos Santjago katedrą Ispanijoje kur, manoma, yra palaidotas Apaštalas Jokūbas. Šis kelias žinomas nuo viduramžių, jam jau daugiau nei 1000 metų.

nepajėgiau nė pajudėti. Galėjau tik žiūrėti į tai, kas vyko priešais mane. Ar tai buvo tikra?

Jis ištiesė nugarą, dar kartą giliai įkvėpė ir iškvėpė, sušuko tavo vardą ir persirėžė gerklę, o tada gargaliuodamas griuvo kniūbsčias, dusliai tėkšdamasis ant žemės. Iš kaklo plūstantis kraujas tekėjo smėliuotu *Camino* maršruto taku.

Vis dar negalėjau pajudėti. Visas kūnas drebėjo. Mačiau auksinį žiedą ant jo kairės rankos ir galvojau apie tave, moterį, kuri jį pastūmėjo šiam didvyriškam poelgiui. Lote...

PO VIENUOLIKOS MĖNESIŲ

LIEPOS 13-OJI

LOTĖ BOSNIJOJE IR HERCEGOVINOJE

Galingas krioklio šniokštimas tiesiog gniaužia kvapą. Oho! Koks triukšmas! Pasilenkusi pakeliu urną ir prispaudžiu indą su Emiliu prie savo drėgnų marškinių. Paėjėjusi dar kelis metrus pasroviui, sustoju ir apsižvalgau. Taip, tai ta vieta iš nuotraukos. Nusispiriu sportbačius, žengiu kelis žingsnius per stambius akmenis ir vėl įsiklausau. Keista. Niekada nesusimąščiau, kad upė gali skleisti tiek daug skirtingų garsų – nuo mielo čiurlenimo iki griausmingo gausmo.

Atrodo, kad ta milžiniška uola su putojančiais kriokliais svyra į priekį. Įkvepiu. Srauni tėkmė turi specifinį purvo ir miško po lietaus kvapą. Vėl padedu urną ant žemės, peršoku per įkaitusius akmenis pakrantės link, trukteliu siaurą rąstą ir įstumių į kunkuliuojantį vandenį. Šis nuplaukia vingio link ir dingsta iš akių. Kelis kartus giliai įkvepiu ir iškvepiu. Dar akimirka, ir rąstas priartės prie namo, kuriame gimė tikrasis Emilis Jukičius. Vila stovi ant kalvos šlaito, už kelių šimtų metrų, kur upė vėl vingiuoja ramiai, beveik be garso. Ten girdisi paukščių giesmės, matosi sodriai mėlynas vanduo ir

tamsiai žalios kalvos. Ir labai ramu. Pasak vienos pagyvenusios moters, ten, už tos vietos, gyveno tikrasis Emilis Jukičius, o vaikai žaisdavo čia, šioje įlankoje, apsuptoje pilkų uolų, kur srauni upė užgožia tavo širdies plakimą. Čia, kur dabar stoviu, buvo padaryta ir jo nuotrauka su dviem draugais – ta, kurią jis pasiėmė 1995-aisiais bėgdamas iš Bosnijos.

Padarysime tai čia. Vėl prieinu prie jo žalvarinės urnos, pakeliu ją, grįžtu prie vandens ir atsukusi dangtelį įsidedu į rankinę. Ant šono dailiomis raidėmis išgraviruota *Emilis Jukičius*. Keista matyti taip užrašytą jo vardą. Aki-vaizdu, kad man dar reikia susitaikyti su tuo, jog mano vyro vardas nebuvo Emilis Jukičius. Tikrasis Emilis Jukičius dingo be žinios 1995-ųjų vasarą – taip pasakojo Omeras Zeciničius, Bosnijos advokatas, besispecializuojantis dingusių asmenų paieškose, kurį pasamdžiau, kad išsiaiškinčiau, kas Emilis buvo iš tikrųjų. Kalbėjausi su juo praėjusį trečiadienį jo biure Sarajeve. Tikrasis Emilis Jukičius dingo po to, kai Bosnijos serbų kovotojai išžudė pusę kaimo, *išvalydami* jį nuo visų Bosnijos kroatų bei musulmonų. Tik 2017 metais jo kaulai buvo rasti masinėje kapavietėje ir identifikuoti. Kai Omeras Zeciničius man pranešė šią naujieną, netekau žado, o paskui pratrūkau verk-
ti – tiesiog prie jo stalo. Kokia gėda. Nuo to pokalbio mano emocijos svyruoja į visas puses: nuo sumišimo iki įsiūčio, nuo netikėjimo iki sielvarto. Vieną akimirką vidury nakties žingsniuojau pirmyn atgal per viešbučio kambarį, o kitą, apimta panikos, plačiai atlapoju langą, kad įkvėpčiau gryno oro. Šiandien laikausi stebėtina tvirtai, žinoma, dėl berniukų. Motiniškas instinktas suteikia man nepalaužiamos jėgos, kuri atsiranda visada, kai to reikia dėl vaikų. Mano sūnūs neturi nieko pastebėti. Jie neturi nieko žinoti. Ne dabar.

Perbraukiu nykščiu per ant urnos išgraviruotas raides. Bet... kas gi jis tada buvo? Su kuo aš buvau susituokusi 21 metus? Kas buvo mano sūnų tėvas? Atsidususi pasveriu urną rankose. Iš Emilio teliko keli kilogramai pelenų. Sumirksėjusi vėl pagalvoju apie jo kresną stotą, kampuotą veidą ir siauras lūpas, giliai įsodintas rudas akis, šiek tiek atlėpusias ausis, juodus antakius ir rudus šiurkščius plaukus, kurie jam augo visur. Kartais paerzindavau jį

meiliai pavadindama *manąja gorila*, tam tikra prasme jis toks ir buvo su savo grubiais judesiais ir tamsiais kūno plaukais – žmogiškoji gorila. Vėl girdžiu jį skambinantį berniukams ir besidomintį, kaip jiems sekasi universitete, jo išdykėlišką juoką pasakojant savo vyriškus pokštus, iš kurių Stefanas ir Joranas taip smarkiai juokdavosi. Arba jo džiugų balsą su tuo tipišku akcentu, manęs klausiant, kokius šokolado kūrinįs šiandien vėl sukūriau savo dirbtuvėlėje. Maniau, kad taip gerai jį pažįstu, bet, pasirodo, ne. Vienintelis dalykas, kurį tikrai žinau, tai kad iš jo sėklos gimė mano sūnūs. Visa kita gali būti tiesa arba melas.

Atsisukusi pamąnojuoju berniukams, prie automobilio laukiantiems mano ženkle. Stefanas ir Joranas, rankose laikydami baltas rožes, kalbasi su Jelena, žurnalistikos studente iš Bania Lukos, kuri jau dvi savaites padeda man ieškoti informacijos ir vertėjąja.

– Paleisime tėtį čia! – šaukiu iš visos gerklės, kad perrėkčiau krioklį, rodydama į tą vietą upėje, kur ką tik įstūmiau rąstą.

Stefanas pakelia nykštį į viršų, ir abu patraukia manęs link.

Pakišu urną po nosimi ir įkvepiu. Iškart nusičiaudau. Jėzau. Čia juk mano vyro pelenai. Pasilenkiu, kyšteliu smilių į vandenį, tada padažau jį į pelenus ir apžiūriu savo papilkėjusį pirštą.

Ką aš iš tikrųjų dabar paleidžiu? Kas toks jis buvo? Man dreba kojos, stengiuosi susikaupti. Emilis – nes jį ir toliau taip vadinsiu – atvedė mane į šią vietą. Po beveik metus trukusio gedulo norėjau ištrūkti iš tos tamsios duobės. Šia paleidimo ceremonija norėjau pajusti palengvėjimą ir pagerbti jo savižudybę, nes būtent čia ir slypi mano problema: jau metus kankinuosi dėl to, kad tame *Camino* kelyje jis savo jugoslavišku medžiokliniu peiliu persirėžė gerklę.

– Jis atrodo kitaip, – įspėjo prancūzų inspektorius, prieš įvesdamas mane į morgą Rodeze. Stefanas apkabino mane per petį ir pasisiūlė nueiti atpažinti, bet aš atsisakiau. Norėjau pati pamatyti ten gulintį žmogų ir patikrinti,

ar tai tiesa. Negalėjau patikėti, kad mano Emilis nusižudė. Tai buvo didžiulė klaida. Buvau įsitikinusi, kad toje šaldymo kameroje guli kažkas kitas. Tačiau mirusysis visgi buvo Emilis. Gulėjo ten tarsi miegotų. Staiga prisiminiau randus ant jo nugaros ir pajutau tą nenumaldomą norą paskutinį kartą paliesti jo kūną. Netikėta jėga apverčiau sustingusį Emilį ir paglosčiau nelygią jo odą. Trys poros vyriškų rankų mane sugriebė ir atitraukė nuo plieninio gulto. Neleido jo liesti. Tačiau aš jau buvau pajutusi tą rantytą mozaiką, ir šalta jo oda man pasakė tiesą. Emilis buvo miręs. Daugiau niekada po dušo rankšluosčio kampu nebešluostysiu jo randų.

Kaip galėjau nepastebėti, kad jis pavargo nuo gyvenimo? Ar buvau per daug susitelkusi į save? Į savo šokolado meną? Emilis tiesiog buvo, bet staiga jo nebeliko.

Artėjant jo gimimo dienai, pirmajai po mirties, galvoje suskambo balsas, raginantis imtis veikti. Ilgiau taip tęstis negalėjo. Privalėjau susiimti. Turėjau susitaikyti, kad jis atsidūrė lygiagrečiame kelyje, vedusiame į mirtį. Pradėjusi skaityti knygas apie gedulą aptikau tyrimą, kuriame buvo aprašytas teigiamas paleidimo ceremonijos poveikis. Taip, tai gera mintis, pagalvojau, nufotografavau santrauką ir nusiunčiau ją berniukams. *Mes paleisime tėtį*, – parašiau žinutę ir paklausiau, ar jie galėtų savaitgalį grįžti namo pasitarti. Paskaitos ėjo į pabaigą, o Amsterdame vis tiek nebuvo ką veikti. Jiems atvažiavus, mes aptarėme didįjį paleidimą. Stefanas su Joranu svarstė, kaip tai padaryti geriausiai. Kurioje vietoje tėtis buvo laimingiausias? Išsitraukėme nuotraukų albumus ir verkdami vartėme mūsų praeities puslapius. Pradėjome nuo Stefano gimimo prieš 21 metus Herleno ligoninėje. Pasak Emilio, tai buvo viena gražiausių jo gyvenimo dienų, bet bjaurus *Zuyderland* medicinos centro pastatas mums nepasirodė tinkama vieta. Bevertant nuotraukas iš žygio kanojomis Prancūzijos Ardešėje prieš kelerius metus, Joranas pasiūlė pasirinkti krioklius prie Emilio gimtojo kaimo Bosnijoje.

– Ten tėtis žaisdavo vaikystėje, mama. Tie kriokliai yra ir vienoje iš nuotraukų, kurias jis pasiėmė bėgdamas. Ar pameni, kai stovėjome ant Ardešės kranto, jis staiga susmuko ir pradėjo verkti? Papasakojo, kad dar prisimena

savo kaimo upę. Sakė, kad vaikystėje ten praleido daugybę vasarų. Pameni, mama?

Taip, mama tai gerai prisiminė. Pamačiusi tokį Emilį patyriau šoką. Pasilenkiau, apkabinau jį ir pradėjau sūpuoti. Emilis susitvardęs atsistojo, tada karštai mane pabučiavo ir verkdamas pasakė, kad aš esu geriausia, kas jam gyvenime nutiko.

Išskyrus tą akimirką prie Ardešės upės, Emilis retai kalbėdavo apie savo gyvenimą Bosnijoje. Per daug karo, sakydavo jis. Žinoma, žinojau jo biografijos faktus ir keletą vaikystės epizodų, bet nieko daugiau. Dar iki praėjusios savaitės maniau, kad Emilis buvo karo pabėgėlis, Bosnijos kroatas, kuris 1995-ųjų rudenį paprašė prieglobsčio Vokietijoje. Žinojau, kad jis gavo leidimą ten gyventi. Tuos dokumentus turėjome pateikti savivaldybei, kai 1998 metais tuokėmės, ir netrukus po to jis pasiprašė Nyderlandų pilietybės. Taip pat žinojau, kad nuo 1990 iki 1995-ųjų jis patyrė daug baisumų, nes tai matėsi. Per jo skruostą ėjo randas, taip pat turėjo randų ant peties priekinės dalies bei nugaroje, be to, jį vargino spengimas ausyse. Tinitą gavo šalia sprogdus granatai – taip prieš daugelį metų jis pasakojo otorinolaringologui, pas kurį lankėmės kartu.

Tad didžiajam paleidimui išvykau į Bosniją. Pirmąsias dvi savaites su gide turėjau keliauti per jo vaikystės vietas, kaip kompasą turėdama tik tris nuotraukas. Berniukai turėjo atvykti paskutinį savaitgalį paleidimo ceremonijai prie jo gimtojo kaimo. Ši kelionė turėjo tapti lūžio tašku tarp mano gyvenimo su Emiliu ir gyvenimo be jo. Minėjimo datą pasirinkome Emilio gimtadienį, kad sustiprintume simbolinę šio veiksmo prasmę. Turėjau paleisti Emilį prie jo mylimos upės, prie aukštųjų kriklių, prie jo gimtojo kaimo, jo gimimo dieną. Nors liūdesys slėgė, buvau nusiteikusi entuziastingai, nes jaučiausi daranti tai, ką reikia. Tačiau tada dar nežinojau, kad čia paleisiu svetimą žmogų.

Nusišluostau pirštą į šortus ir įsidedu į burną aptirpusio šokolado gabalėlį. Liežuviu pajaučiu mėtų gabalėlius, kurių įmaišiau į kakavą. Knygoje buvo

parašyta, kad turiu užuosti, klausytis, žiūrėti, jausti ir ragauti. Tą Didžiąją Akimirką turėjau sužadinti visus pojūčius. *Atlikta.*

O dabar – atminimo ceremonija. Stefanas su Joranu stovi šalia manęs ašarotais veidais. Berniukai sumurma kelis meilės ir atsisveikinimo žodžius ir paliečia man petį. Tvirtai remiuosi kojomis į akmenis ir rankomis perbraukiu per urną. Pradedame. Įkvepiu ir iškvepiu. Galvoje vėl peržiūriu praėjusių metų filmą, nuo to rugpjūčio šeštosios vakaro. Sėdėjau su pižama priešais televizorių, ir staiga pasigirdo skambutis į duris. Nušlepsėjusi prie lauko durų atidariau. Du pareigūnai rimtais veidais žiūrėdami į mane paklausė, ar galiu pasikalbėti. Prie virtuvinio stalo jie pasakė, kad mano vyras nusižudė *Camino* kelyje prie Konko. Piligrimas jį rado priešpiet. Pasakiau, kad tai klaida. Mano vyras niekada nenusižudytų. Jie atsisėdo ne prie to virtuvinio stalo.

Manau, kad jo mirtį būtų buvę lengviau priimti, jei jis būtų kur nors nukritęs ir nusilaužęs sprandą. Tai būtų normalu. Jo savižudybė nebuvo normali. Vis dar tebekovaju su tuo *kodėl?* Kaip įmanoma, kad mano gyvybingas vyras, kuris taip džiaugėsi ištveręs tą suknistą skrandžio vėžį, tiesiog prisidėjo peilį prie gerklės ir ją persirėžė? Ir dar eidamas tuo taikiu *Camino*, praėjus vos kelioms valandoms po man išsiųstos žinutės, kurioje rašė, kaip stipriai mane myli. Ne, ne, galvojau pareigūnams išvykus, žudytis ketinantys žmonės iš pradžių būna prislėgti ir siunčia tam tikrus signalus. Čia kažkas ne taip. Mano Emiliui *nieko nebuvo*. Jis buvo sveikas ir linksmas. Tad nukeliavau į Konką ir pasakiau prancūzų policijai, kad tai tiesiog negalėjo būti savižudybė. Emilis buvo priverstas. Jie privalo atlikti tyrimą. Įtūžusi rodžiau jo žinutes su daugybe šypsenėlių bei širdelių, bet išvada liko tokia pat. Buvo atliktas išsamus teismo medicinos tyrimas. Emilis iš tikrųjų nusižudė. Neki-
lo jokių abejonių. Taip ir prasidėjo mano odisėja.

Pakėlusi urną įbrendu kelis žingsnius į upę. Berniukai nuseka paskui mane. Vanduo putodamas srūva aplink mano nuogas blauzdas, sūkuriuoja tarsi norėdamas mane nusitempti kartu. Įbridusi iki kelių sustoju. Tiek

pakaks. Svyrinėdama ant basų kojų atsisuku nugara į vėją. Pasilenkusi pardinu urną po vandeniu ir pakreipiu. Išsilieję Emilio pelenai trumpam suformuoja tamsią juostą, kol galiausiai upė juos nusineša.

*Sudie, mano mielas Milke**, – pašnibždu verkdamą.

– Sudie, tėti, – chorą pasako Stefaną su Joranu ir paleidžia rožes į vandenį.

Mes stipriai apsikabiname. Kai gėlės ir pilka Emilio pelenų juosta pranyksta, ištiesiu pečius, išsiimu iš rankinės dangtelį ir vėl užsuku ant urnos. Tylėdami einame automobilio link, gurgždindami akmenukus po kojomis. Jelena mums diskretiškai linkteli, atidaro dureles ir sėdasi ant galinės sėdynės. Mano kvėpavimas netolygus, tarsi ką tik būčiau nubėgusi maratoną. Ta paleidimo ceremonija, po velnių, niekuo nepadėjo, panika vėl kyla. Atidariusi bagažinę, staigiais judesiais įstumi tuščią urną tarp mūsų lagaminų ir garsiai užtrenkiu bagažinės dangtį. Tada atidarau vairuotojo dureles ir įsitaisau prie vairo.

– Ar viskas gerai, mama? – paklausia Joranas, atidarydamas keleivio dureles man už nugaros. – Tu kažkokia... kitokia.

– Taip. Man buvo sunku. Ką tik. Bet aš jau apsisprendžiau, – padedu rankinę prie rankinio stabdžio.

– Apsisprende? Dėl ko? – paklausia Stefaną, sėsdamasis šalia. Jis pasisuka į mane.

– Važiuosiu į Prancūziją, – įkišu raktą į užvedimo spynelę.

– Į Prancūziją? – paklausia Stefaną, prisisegdamas saugos diržą.

– Ką ten darysi? – pasigirsta balsas už nugaros. Joranas paglosto man garbanas.

– Eisiu tėčio *Camino* maršrutu.

* Milke – vardo Emilis mažybinis, malonybinis variantas.

LIEPOS 26-OJI

VYRAS LE PIUI AN VELĖ MIESTE, PRANCŪZIJOJE, CENTRINIAME MASYVE

Sveikas, Borisai, viskas paruošta. Esu Le Piui an Velė.

M.

Padėjęs telefoną į šalį vėl imu vartyti ataskaitą apie Lotę Bonet. Sustoju ties jos portretine nuotrauka ir kurį laiką į ją žiūriu. Išskirtinė moteris. Išskleidęs žemėlapių vieną po kito pažymiu jos nakvynės vietas *Camino* maršrute. Poryt ji nakvos Le Piui an Velė, viešbutyje *Hotel Galain*. Taigi ir aš ten užsisiakiau kambarį. 17.37 val. ji atvyksta į stotį. Užsiregistravusi viešbutyje eis kur nors pavalgyti. Tikriausiai užsuks į katedrą Mišioms, nes taip daro beveik visi piligrimai. Kuprinę neabejotinai paliks viešbučio kambaryje. Pirmąją dieną beveik visi žygeiviai džiaugiasi galėdami nusiimti tą daiktą nuo nugaros. Tuomet pasistengsiu į jos kuprinę įdėti seklį. Poryt stebėsiu ją paskutinėje traukinio kelionės atkarpoje nuo Sent Etjeno, kad galėčiau susidaryti tikresnį vaizdą apie ją: kaip skamba jos balsas, kaip ji suvokia aplinką ir kaip bendrauja su kitais. Einant *Camino* tai padaryti sunkiau, nes tada labiau krisčiau į akis. Traukinyje daugiau žmonių, o tai prislopins jos budrumą.

Borisas tai nuvertina. Jis tik nori, kad ji nerastų jokios kompromituojančios informacijos, bet akmuo jau rieda. Ši moteris pavojinga. Ji žino per daug. Privalome ja atsikratyti. Tačiau jos mirtis turi atrodyti kaip nelaimingas atsitikimas. Neturi prieiti iki tyrimo, nes tai tik pablogintų reikalus.

Vėl pasilenkęs virš žemėlapių pasižymiu potencialias jos likvidavimo vietas. Vakar jas aplankiau. Tinkamiausias yra siauras takas virš upės prie Monistrolio d'Aljė. Ten gali sukelti akmenų griūtį. Jei seklys bus jos kuprinėje, galėsiu tiksliai žinoti, kur ji eina. Kai žengs ta siaura atkarpa, išjudinsiu akmenį, kurį šiandien paruošiau, ir sukelsiu nuošliaužą, nusviesiančią ją į prarają. Tai būtų švari mirtis. Ji mažai ką pajustų. Taip pat dar yra pakankamai ir kitų variantų.

Atsidaręs nešiojamąjį kompiuterį vėl žiūriu vaizdo įrašą jos Instagram paskyroje. Lotė Bonet stovi prie savo plieninio darbatalio vilkėdama baltą šokolado meistrės aprangą, po kuria matyti ryškiaspalvis sijonas. Šaukšteliu iš balto dubenėlio pasemia šiek tiek skysto šokolado ir pakelia jį prie burnos. Gundomai šypsodamasi nulaižo šokoladą. Tuomet olandiškai kažką pasakoja, bet aš nieko nesuprantu. Po to jos grakštūs pirštai siekia indelių su prieskoniais. Jos judesiai kartu ir greiti, ir lėti. Kalbėdama visa juda. Ši moteris – tikras prieštaravimų rinkinys. Ji turi kažką maištingo: energinga eisena, ilgi kaštoniniai garbanoti plaukai ir čigoniško stiliaus sijonai. Tai tikras menininkės prototipas. Nepritapėlė, šelmišku veidu kalbanti į kamerą. Vikriai skrajoja po savo darbo erdvę ir atrodo temperamentinga. Šiąnakt sapnavau, kad ji sėdi ant manęs ir dejuoja, o jos ilgos garbanos krenta man ant veido. Atsibudau su erekcija.

Staigiu judesiu užverčiu nešiojamąjį kompiuterį. Ne, neturėčiau žiūrėti tų vaizdo įrašų. Tai kvaila. Privalau laikytis atstumo.

LOTÈ EINA SAVUOJU CAMINO MARŠRUTU,
VIA PODIENSIS,
NUO LE PIUI AN VELÈ IKI KONKO

1 DIENA

LIEPOS 26-OJI, PENKTADIENIS

PASIRUOŠIMAS

**GALBŪT GYVENIMAS YRA NE KAS KITA,
KAIP ILGAS PASIRUOŠIMAS JĮ PALIKTI.**

— *JOHN BANVILLE, AIRIŲ RAŠYTOJAS (G. 1945 M.)*

IŠSAMUS CAMINO KELIONĖS DAIKTŲ SĄRAŠAS

Drabužiai:

1 pora batų (avimi),
1 neperšlampama striukė nuo vėjo su išsegamu pamušalu (vilkėti tik šaltu oru),
1 vilnonė striukė (vilkėti tik šaltu oru),
1 šortai (dėvimi),
1 kelnės,
2 greitai džiūstantys marškinėliai (1 dėvimi, 1 atsarginiai),
1 lengva suknelė (laisvadieniams),
greitai džiūstantis mikropluošto rankšluostis (M dydžio),
3 poros kojinių (2 ilgos, 1 trumpos) (1 dėvimos, 2 atsarginės),
2 sportinės liemenėlės (1 dėvima, 1 atsarginė)
3 poros sportinių apatinių (1 dėvima, 2 atsarginės)
šlepetės (dušui ir kojoms pailsėti),
lengvas apsiaustas nuo lietaus (Stefano *Team Holland* apsiaustas),
skrybėlė nuo saulės.

Higienos reikmenys:

dantų šepetėlis, dantų pasta,
dezodorantas,
Tylenol,
Nivea kremas (100 ml, dienai ir nakčiai),
2 kelioninio dydžio buteliukai kremo nuo saulės (SPF 50),
kelioninio dydžio repelentas nuo vabzdžių,
lūpų balzamas su SPF,
mažos sulankstomos šukos,
pincetas,
mažas nagų kirpiklis su dilde,
dezinfekantas (*Betadine*, kelioninio dydžio),
2 daugkartiniai silikoniniai indeliai,
tamponai,

muilas + muilinė,
sausasis šampūnas (kelioninio dydžio),
plaukų gumytės,
ausų kimštukai,
Compeed pleistrai nuo pūslių (įvairių dydžių),
lūpdažis ir tušas.

Kita:

juosmens krepšelis telefonui, asmens tapatybės kortelei, vairuotojo pažymėjimui, pinigams ir piligrimo pasui,
žibintuvėlis (tvirtinamas ant galvos),
žygio lazdos,
akiniai nuo saulės,
dokumentai su svarbia informacija ir paso kopijos,
mažas ritinėlis lipnios juostos,
telefonas, įkroviklis ir išorinė baterija,
dvigubas USB įkroviklis,
lengvas nailoninis pirminių krepšys,
užspaudžiami maišeliai,
8 skalbinių segtukai,
2 nedideli karabinai,
nosinės,
kelioninis stalo įrankių rinkinys,
miegmaišio įklotas,
lengvi užkandžiai (šokolado batonėliai),
maršruto žemėlapis (jei nebūtų ryšio),
2 pusės litro vandens buteliukai,
švilpukas su įmontuotu kompasu,
kišeninis peilis (nusipirksiu *Le Pui*).

Priminimas:

[mobilųjį telefoną įkelti 3 Emilio nuotraukas iš Bosnijos.

1 DIENA

LIEPOS 26-OJI, PENKTADIENIS, RYTAS

VILLENAS, NYDERLANDAI. GALUTINIS *CAMINO* KELIŅS DAIKTŲ SĄRAŠAS
LABAI DEBESUOTA, RETKARČIAIS Palyja, stiprus vėjas, 20 °C

Tikrinu ant lovos suverstas krūvas vis peržiūrėdama galutinį *Camino* kelionės daiktų sąrašą. *Kuprinė neturėtų būti sunkesnė nei 10 procentų jūsų kūno svorio.* Čia rimtai taip parašyta, ir visi specialistai sako tą patį: kuprinė neturi būti sunkesnė nei 10 procentų jūsų kūno svorio, kitaip nusivarysite nuo kojų. Štai taip. Ant lovos guli 13,2 kg, o mano maksimumas – 6,5 kg. Turiu rinktis.

Abejoju, ar imtis planšetinį kompiuterį. Jame įkelti straipsniai apie karą Bosnijoje, bet juos galiu skaityti ir savo *Galaxy Note*. Vėl žiūriu į krūvą, pakeiliu planšetę su įkrovikliu, pasveriu rankoje ir padedu ją kairėje lovos pusėje. Viskas, kas atsiduria ten, pasilieka čia.

Atrodo, turiu viską, ko reikia, išskyrus lenktinį peilį. Jį nusipirksiu Le Piui an Velė. Tikrindama sąrašą, mintimis vėl grįžtu prie medžioklinio peilio, kuriuo Emilis nusižudė. Tarp daiktų, kuriuos grąžino prancūzų policija, jo nebuvo. Laimei, nes nebūčiau ištvėrusi toje dėžėje radusi jo savižudybės

įrankį. Dailus tamsiai rudas rankų darbo dėklas buvo siuntoje, bet aš jį iškart išmečiau. Dabar dėl to gailiuosi, nes galbūt jame buvo kokių nors užuominų apie jo kilmę. Taip, pagauta impulso, dažnai prikrečiu kvailysčių.

Atsidususi pakeliu nuo grindų tamsiai mėlyną Emilio kuprinę. Perbraukiu per baltą *Camino* kriauklelę, raudonu kaspinu pritvirtintą prie petnešos. Savąją *coquille** jis nusipirko atvykęs į Le Piui an Velè, pernai liepos 27-ąją. *Tai mane iškart veda prie kito klausimo: ar rytoj toje pačioje parduotuvėje man nusipirkti savąją kriauklelę, ar pasilikti šitą? Pasikasau uodo įkandimą ant dilbio. Ne, nusipirksiu savąją. Jokių nuolaidų. Viską kartosiu taip, kaip darė Emilis. Taip kelionės metu jausiuosi jam emociškai artimiausia. Todėl rytoj ir aš 18.47 valandą nueisiu į Le Coin Le Piui an Velè centre.*

Paėmusi žirkutes, nukerpu raudoną kaspinėlių ir pauostau kriauklelę. Ji dvelkia chemikalais – kvapas panašus į drabužių, atsiimtų iš valyklos. Ryžtingu judesiu sugrūdau jo kriauklelę į išsipūtusį šiukšlių maišą. Tada jį užrišu ir pastatau koridoriuje prie kitų išmetamų daiktų.

Uždegu šviesą, nes lauke niūru. Lietaus lašai barbena į langą, peizažą apgaubdami pilka skraiste. Viskas kitoje kalvos pusėje atrodo tik kaip pilki banguojantys siluetai. Kai Emilis pernai krovėsi kuprinę, oras irgi buvo prastas. Sėdėjau ant mūsų lovos ir stebėjau jo judesius, o tada jis priėjo prie manęs, sugriebė ir ėmė kutenti. Kvatojau iš visos širdies.

Pakeliu Emilio kuprinę. Krautis į ją ar visgi šiandien popiet nusipirkti naują? Laikau ją iškėlusi, krapštau užtrauktukus, tikrinu skyrius. Tai brangiausia *Osprey* kuprinė, naudota tik dvi savaites. Kai atgavau ją iš prancūzų policijos, kraujo ant jos nebuvo, bet vis tiek daviau išvalyti. Jau kelintą kartą užsimetu tuščią kuprinę ant pečių. Ji priglunda tiesiog puikiai. Taip, apsisprendžiu eiti *Camino* su jo kuprine. Pinigais man nesninga. Sukrausiu ją dabar pat, laikydamasi oficialaus galutinio *Camino* kelionės daiktų sąrašo.

* Kriauklelė (*pranc.*).

Skaitykite likusius
360 iš **384** puslapių,
įsigiję šią knygą

www.obuolys.lt

KITI KNYGŲ FORMATAI:

klausykla.lt

**Audio
knyga**

**Elektroninė
knyga**

IIS IŠEJO CAMINO KELIU IEŠKOTI RAMYBĖS. PO KELIŲ SAVAIČIŲ BUVO RASTAS NEGYVAS.

Praėjus metams jo žmona Lotė leidžiasi tuo pačiu piligrimų maršrutu. Ji nori suprasti, kas iš tiesų nutiko jos vyrui. Tačiau kuo toliau eina, tuo aiškiau supranta: žmogus, kurį mylėjo, nebuvo tas, kuo dėjos.

Kodėl Emilis melavo apie savo tapatybę?

Ką jis slėpė nuo moters, su kuria praleido daugybę metų?

Ir kodėl kažkas seka Lotę, mėgindamas bet kokia kaina sustabdyti ją nuo tiesos atskleidimo?

Kelionė *Camino de Santiago* keliu tampa ne tik bandymu suprasti mirusio vyro gyvenimą, bet ir pavojingu tyrimu, kurio šaknys veda į Balkanų karo tragedijas, senas skolas ir paslaptis, kurios niekada neturėjo iškilti į paviršių.

ĮTRAUKIANTIS, EMOCINGAS IR ATMOSFERIŠKAS
PSICHOLOGINIS DETEKTYVAS APIE MEILĘ, MELĄ IR TIESĄ,
KURI GALI KAINUOTI GYVYBĘ.

TIKRAS LITERATŪRINIS FENOMENAS EUROPOJE

- 850 000+ skaitytojų.
- 170+ savaičių bestselerių sąrašuose.
- 3 metus iš eilės neiškrito iš Nyderlandų TOP 10.
- 3 metus iš eilės labiausiai bibliotekose skolinama knyga.
- Bestseleris Nr. 1 Nyderlanduose.
- *NS Publieksprijs* ir *Hebbon Crime Award* laureatė.
- Pagal knygą kuriamas TV serialas.

„Meistriškai sukurta istorija, kuri įtraukia nuo pirmo puslapio ir nepaleidžia iki pat pabaigos.“
- De Volkskrant

Mažosios knygos

Anya Niewierra (g. 1964 m.) – viena skaitomiausių Nyderlandų psichologinių detektyvų autorių, spaudos vadinama naująja Nyderlandų literatūros karaliene. Jos knygos išsiskiria stipria emocine linija, kruopščiais istoriniais tyrimais ir daugiasluksniais siužetais, kurie įtraukia milijonus skaitytojų visoje Europoje.

**Skaityk.
Komentuok.
Sek.**
linktr.ee/abuolys.lt

